

Arbejderne og Arbejdsgiverne for at have en passende Normal at svinge om.

Jeg vender mig nu til det sidste, det er Interessekonflikterne, d. v. s. Konflikter, som rejse sig af, at man ikke kan blive enig om Indholdet af en ny Overenskomst. Ifald en Tarif udløber, og man skal til at forhandle om en ny, indeholde baade de gældende faglige Voldgiftsregler og ogsaa det Normalreglement, som er vedtaget mellem de to Parter, en hel Procedure, hvorefter faktisk Mægling forsøges, og en hel Del andre Forligsmuligheder, som skulle udtømmes saaledes, at ifald der ikke er Villie til Krig, kunne vi gaa ud fra, at selv Interessekonflikter, særlig ganske smaa, ville kunne ordnes ad Mæglingens Vej.

Spørgsmaalet om tvungen Voldgift er taget op, men baade Arbejdsgivere og Arbejdere have erklæret sig imod det. I og for sig hører jeg til dem, som ere Venner af tvungen Voldgift; men naar jeg dog er imod det, er det af rent praktiske Grunde. Jeg har gjort den Iagttagelse, og jeg tror ogsaa, at de Herrer have gjort det, at i det praktiske Liv er Statens Magt begrænset, ogsaa naar den giver Love og ind sætter Domstole, den er begrænset til det velvillige Samarbejde fra de Befolkningslags Side, som skulle dømmes, eller som man skal samarbejde med for at føre Loven ud i Livet. Det nytter ikke, at vi oprette en Domstol, naar denne Domstols Domme paa Forhaand blive mødte med Uvillie og Mistillid fra begge Parter, thi da gaa vi udenfor vor egen Styrke. Derfor mener jeg, at Tanken om tvungen Voldgift kun kan være mulig, naar begge Parter forlange det. En anden Ting er Spørgsmaalet om tvungen Voldgift i Tilfælde af meget store Stridigheder, saa at man kunde antage, at man stod paa Revolutionens Grænse, og det gjaldt store Tab for Landet. Da er der imidlertid en Nødstilstand til Stede, hvor Grundlovens § 25 eventuelt maatte anvendes, men med en Nødstilstand for Øje kan man ikke give almindelige Lovregler.

Imidlertid, et lille Tilløb er der gjort, nemlig ved den af Dr. juris C. Ussing foreslaaede offentlige Forligsmand, hvem jeg betragter som en meget pæn Mand og forhaabentlig en meget nyttig Mand. Efter mit Skøn har han dog faaet lidt for store Opgaver at løse. Jeg er for saa vidt enig med det ærede Medlem fra Frederikssund (Sigurd Berg) i, at naar man forlanger, at nogen skal piske rundt omkring i Landet, hver Gang der viser sig Udsigt til en

Konflikt et eller andet Sted, maatte der til dette Arbejde ikke kræves en enkelt Mand, men en Legion af Mænd. Jeg ved ikke, hvor mange Konflikter der er, men jeg ved, at hvis Manden virkelig skal gøre det, Lovforslaget forlanger, vil den stakkels Mand faa en umaadelig sørgelig Tilværelse. Ogsaa for Befolkningen vilde det være ubehageligt, om han hver Gang, han tilfældigvis hører eller formoder, at en eller anden Mand er kommen op at skændes med sin Svend, skal pile over og stille sit Forligsapparat op. Det er i Virkeligheden at paalægge ham en Opgave, som er taabelig, og at genere Publikum i en Grad, som der ingen Mening er i — jeg gentager, at man skal aldrig genere Folk mere end højst nødvendigt.

Derfor vil jeg være med til, at Forligsmanden kun skal optræde, naar Konflikten har naaet en vis Størrelse, et vist Omfang. Det er ganske unødvendigt at have en Forligsmand til at gaa omkring og passe paa hver enkelt og agere Goldamme. Man har kun Brug for ham ved enkelte større Konflikter. Et objektive Kriterium for, at en Konflikt har det tilstrækkelige Omfang, kan hentes fra, om Konflikten omfatter et helt Fag eller ikke, og har Konflikten denne Størrelse og denne Form, bør Forligsmanden kunne skride ind. Spørgsmaalet bliver alligevel, om denne mæglende Opgave ikke burde varetages af en Flerhed af Personer, selv om man begrænsede Opgaven. I sig selv var det maaske ikke nødvendigt, hvis Forligsmanden var en saa udmærket Mand, som han kan tænkes at være, og som han naturligvis vilde blive, hvis en saa velvillende Indenrigsminister som den nuværende skal udnævne ham. Men jeg er bange for, at den højtærede Indenrigsministers Evne ikke er saa stor som hans Villie, og at det Materiale, hvorfra han skal hente Manden, er endnu ringere end hans Evne. Følgen deraf bliver, at man meget let kan risikere, at vi faa en Enkeltmand, som ikke er kompetent. Jeg synes i hvert Fald, at vor kære Sparekasseinspektør, Hr. Bisgaard, salig Ihukommelse, har givet os det bedste Bevis paa, at *ingen* Embedsmand er bedre end en daarlig Embedsmand, eller om De vil, en Embedsmand, der ikke kan fylde sin Stilling, er værre end ingen Embedsmand.

Jeg mener derfor, det vilde være bedre, som det ærede Medlem fra Frederikssund udtalte, at lave ham om til et Nævn. Man kan gøre det paa to Maader. Man kan blive paa det bestaaende, saa at